

До людей у лісі

Брати українці!

Як відомо, нині провадяться суворі контрзаходи німецьких військ, скеровані проти членів і симпатиків ОУН та УПА, в тих теренах, де вони зробили напади на німецькі війська.

Засліплені боротьбою проводирі цих організацій змальовують справу так, ніби тут намагаються винищити всіх українців, які люблять свій народ, шанують його традиції і б'ються за порятунок Батьківщини.

Закликаючи свідомих українців вступати до лав ОУН та УПА, вони кажуть, що тільки УПА може врятувати наших земляків, яким на зайнятих советами територіях в наслідок червоного терору загрожує цілковите винищення.

Такі їхні слова! А до чого сходить діяльність УПА сьогодні на ділі? Повстанці сидять в лісах, терплять і холод і голод. Щоб не голодувати, вони вимагають харчів у селян, і без того бідних. Але тут, у лісах, вони з большевиками майже не зустрічаються. Вони розправляються часом з поляками—противником сьогодні неважливим. Крім того, нападають на німецьких вояків, думаючи, в своєму засліпленні, що вони допомагають порятункові Батьківщини.

Але чим вони допомагають тільки червоній Москві!...

Маліє єдиною силою, яка справді може успішно боротися з московським большевизмом, є лише німецька зброя.

З усіх політичних сил, з якими ми стривалися, лише німці виконують свою програму знищення большевицької небезпеки для цілого світу. Лише німці виконують свої обіцянки, хоч може не так швидко, як нам хотілося б.

А що ж дивного, що німці під час такої гострої боротьби рішуче виступають проти всіх, хто нападами зза рогу цій боротьбі перешкоджає?

Час уже всім усвідомити, що большевики для нас є страшна небезпека. Кров холоде в жилах, коли чуєш, як вони розправляються з нашими земляками у зайнятих ними місцевостях.

І це ворог сильний. Його не можна легковажити. Ми, на Західних Землях, часом применшуємо його силу, бо за два роки не впізнали його так, як наші брати, що понад двадцять років жили під сталінським ярмом.

Ми спираємося в своїй боротьбі з Москвою на Німеччину. А хіба не спиралися на сильних союзників усі ті, кому дорогою була справа визволення від Москви? Хіба не робили цього і Хмельницький, і Дорошенко, і Мазепа? А Москва тепер дужча, ніж була в 17 чи 18 столітті!

Ватажки УПА це розуміють. Кличучи проти німців і проти Москви, вони, хоч не кажуть одверто, сподіваються допомоги московських альянтів — Англії та Злучених Держав Америки. Які це надійні союзники, вже добре знають і французи, і серби, і голландці...

І ми знаємо їхнє ставлення до України!

Згадайте 1919 — 1920 роки.

Хто, як не Антанта, надававши обіцянок, покинув напризволяще УНР в часи найгострішої боротьби її з Москвою? Хто, як не Антанта, віддав Галичину під польський батіг? Хіба ж в разі ослаблення Московщини і Німеччини Англія дасть нам перевагу перед Польщею? А вона ж і війну починала в інтересах Польщі і польський «уряд» весь час сидить під її крильцем. Сподіватись на нашу перевагу в таких обставинах можуть лише люди легковажні, які до кінця не подумали усієї справи.

Єдиною реальною силою, що може розгромити Москву, є Німеччина.

І наші люди приходять до такого переконання. Як відомо, в лавах УПА немало людей, незадоволених своїми ватажками, що провадять нерозважну, шкідливу політику. Не дарма прифронтові українські села, як, наприклад, Горожанка, виявляють співчуття не до УПА, а до СС дивізії Галичина.

Отже, не гаймо часу!

Ідімо за прикладом тих, хто без галасу і пишномовних слів робить єдино потрібне для України діло — в лавах УВВ та СС дивізії Галичина спільно з німцями б'ється проти червоної Москви!

До перемоги! Слава Україні!

Група українських воїнів